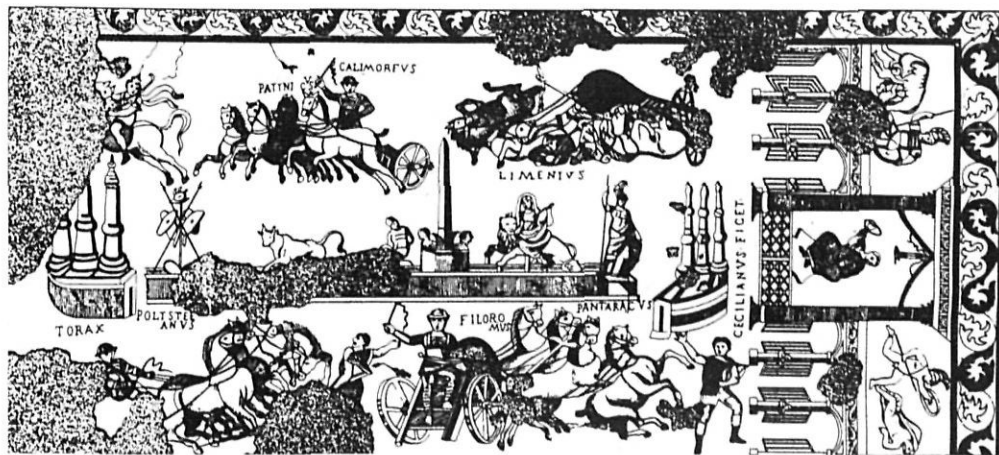

Dues reivindicacions

Des de l'octubre de l'any passat i fins l'abril d'enguany es pot veure al Museu d'Història de la Ciutat l'exposició del *Patrimoni Artístic Municipal*. De les més de mil peces que, segons diuen, constitueixen el fons d'aquest patrimoni, els organitzadors de la mostra n'han escollit unes quantes —més aviat poques— per configurar un recorregut que refà, a grans trets, la història de la ciutat i de la seva evolució des dels dies fundacionals fins a 1935.

Un cop acceptat el discutible criteri restrictiu en la determinació del nombre de peces i en la seva selecció, l'exposició resulta extraordinàriament didàctica, perquè compta amb elements literaris i gràfics que evocuen els diferents capítols d'una parcial però suggestiva visió de la trajectòria gironina. El fet de destacar determinats episodis i d'oblidar-ne d'altres és una qüestió opinable, però respon, en tot cas, a una opció perfectament legítima. Els lligams que s'estableixen entre les èpoques històriques i les peces exposades proporcionen en més d'una ocasió reconstruccions o evocacions d'ambients especialment afortunades.

La mostra ofereix, a més, dos motius excepcionals d'atenció i de reflexió. L'exposició s'obre i es tanca amb dues grans sorpreses que haurien de desvetllar l'adormida sensibilitat dels gironins i que, en un context cultural normalitzat i madur, suscitarien accions de petició i de reivindicació.

A l'entrada, com a símbol i resum de la Girona romana, s'hi pot veure l'enorme i admirable mosaic del Bell-lloc, trobat l'any 1876 al mas de can Pau Birol, que pertany al segle III i que conté la famosa cursa de quadrigues en el circ tantes vegades reproduïda en els llibres d'Història com a il·lustració perfecta d'un joc i d'una època. Per un conjunt de circumstàncies lamentables, i en bona mesura vergonyoses, el mosaic gironí va ser traslladat l'any 1939 des de Sant Pere de Galligants al Museu Arqueològic de Barcelona on, segons sembla, ni tan sols és exhibit al públic. Ja seria hora de demanar i, si calgués, d'exigir que aquest viatge que ara ha fet el mosaic fos, no l'habitual d'anada i tornada, sinó el del seu retorn definitiu a la ciutat de la qual mai no hauria d'haver sortit.

Abans d'abandonar l'exposició, el visitant es troba amb la sala dedicada a Ricard Guinó, esdevingut gironí universal gràcies a la seva col·laboració amb Auguste Renoir, coautor qualificat —i legalment reconegut— de les escultures que el famós pintor impressionista no podia executar per la seva invalidesa progressiva. Ricard Guinó, convertit per França en Richard Guino i miserablement menystingut aquí, mereix sortir de l'oblit culpable que l'ha amagat durant tants anys i obtenir, per fi, el reconeixement que la ciutat li deu. I aquí també cal esperar que l'Ajuntament faci els passos i l'esforç econòmic que calguin perquè les obres ara exposades puguin incorporar-se definitivament al patrimoni col·lectiu i convertir-se en una fita obligada de l'atenció general.

No podríem trobar millor justificació a l'exposició comentada que la consecució d'aquests dos objectius.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

El mosaic de Bell-lloc i un bust de Ricard Guinó.